

LETOPISY RODU

SHANNARA

SHANNAROVA PÍSEŇ PŘÁNÍ

TERRY BROOKS

SHANNAROVA PÍSEŇ PŘÁNÍ

TERRY BROOKS

THE WISHSONG OF SHANNARA © 1985 by Terrence D. Brooks

This translation published by arrangement
with Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Adam Steinz, 2019

Obálka © Pavel Tůma – RITA, 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-462-3 (pdf)

SHANNAROVA PÍSEŇ PŘÁNÍ

TERRY BROOKS

PŘELOŽIL ADAM STEINZ

*Pro Lestera del Rey,
experta na sci-fi a fantasy*

I

Léto pomalu přecházelo v podzim a Čtyřzemí čekala řada každoročních změn. Ubylo dlouhých, klidných dní a spolu s nimi zmizel zuřivý žár a pocit, že je na vše dost času. Vzduch stále ještě hřál, ale dny se krátily, ovzduší ztrácelo na vlhkosti a vracely se myšlenky na bezprostřednost života. Celý svět se měnil. Stromy v lesích Stinného dolu začínaly hrát všemi barvami.

Brin Ohmsfordová se zastavila u záhonků, které lemovaly pěšinu vedoucí k domu, a při pohledu na rudé listy javoru se ztratila ve svých myšlenkách. Jeho letitý kmen byl obrovský a sukovitý. Brin se pousmála. Na ten starý strom měla spoustu vzpomínek z dětství. Bez rozmýšlení sešla z cestičky a vykročila k němu.

Brin byla vysoká, vyšší než její rodiče i její bratr Jair, skoro stejně vysoká jako Rone Leah, a přestože postavou připomínala křehkou květinu, mohla se s nimi všemi měřit. Jair by samozřejmě nesouhlasil, ale jen protože se nechtěl smířit se svou rolí benjamínka. Brin byla koneckonců jen dívka.

Prsty jemně přejela po hrubém kmeni javoru a zahleděla se do shluku větví nad sebou. Po ramenou se jí vinuly dlouhé černé kadeře. Nebylo pochyb o tom, čím byla dcera. Její matka Eretria vypadala před dvaceti lety úplně stejně jako dneska Brin, od snědé pleti a černých očí až po jemné, křehké rysy ve tváři. Jediné, co Brin po své matce nezdédila, byla její jiskra. Tu dostal Jair. Brin zdédila povahu svého otce, byla klidná, sebevědomá a ukázněná. Když Wil Ohmsford krátce po jednom z Brininých nevydařených dobrodružství napomínal své děti, poznamenal, že jediný rozdíl

mezi nimi byl, že Jair byl schopen všeho, zatímco Brin byla také schopna všeho, ale až poté, co si vše řádně promyslela. Brin stále nevěděla, koho z nich otec káral víc.

Dívka se pustila stromu a vzpomněla si na dobu, kdy ho začarovala písni přání. V té době byla stále ještě dítě a hrála si s elfskými kouzly. Uprostřed léta změnila letní zelené listí javoru na podzimní rudou. Ve své dětské mysli na tom neviděla nic špatného, červená byla přece mnohem krásnější než zelená. Její otec zuřil. Trvalo skoro tři roky, než se strom ze svého šoku vzpamatoval. Bylo to také naposledy, kdy ona nebo Jair kouzlili poblíž svých rodičů.

„Brin, pojď mi pomoci s balením, prosím,“ volala ji matka. Brin naposledy poplácala starý javor a zamířila k domovu.

Její otec nikdy zcela nevěřil elfské magii. Před zhruba dvaceti lety použil elfeiny, jež dostal od druida Allanona, aby ochránil Vyvolenou, elfku jménem Amberle z rodu Elessedilů, na cestě za Krvavým plamenem. Už tehdy si uvědomoval, že ho kouzla elfů poznamenala, nevěděl však, jak se tyto změny projeví. Až když se narodili Brin a Jair, pochopil. Účinky magie se neprojeví na Wilu Ohmsfordovi. Následky elfeínů v sobě musely nosit jeho děti, možná je zdědí i jejich děti, ale to zatím nevěděl. Brin s Jairem však získali kouzlo písňe přání.

Brin to kouzlo pojmenovala. Něco si přeje, zazpívej a stane se to skutečností. Byla to píseň přání. Alespoň to si myslela, když poprvé objevila svou moc. Brzy se naučila, že svým zpěvem dovede ovlivňovat vše živé kolem. Dokázala změnit barvu listů starého javoru či uklidnit rozzuřeného psa. Mohla přimět divokého ptáka, aby jí přistál v dlani. Dovedla se proměnit v jakoukoli část nějaké živé věci nebo ji přijmout za část sebe sama. Nikdy si nebyla jistá, jak k proměně dochází, zkrátka se to stalo. Vždy se rozezpívala tónem, který nijak neovládala, nijak ho předem neurčila, jako by tu melodii znala odjakživa.

Vždy věděla, o čem zpívá, přesto svůj zpěv neovládala, její mysl se zkrátka zalila nepopsatelnými pocity. Emoce jí zmítaly, vtáhly ji do sebe a jakýmsi záhadným způsobem ji změnily. Prání se poté stalo skutečností.

Toto byl dar elfské magie nebo, jak si vždy myslel Wil Ohmsford, její prokletí. Brin věděla, že otec má v hloubi duše strach z toho, co by mohla magie provést a co elfeíny kdysi udělaly jemu. Poté, co Brin přiměla svého psa honit se za ocasem, dokud málem neumřel vyčerpáním, a nechala uvadnout skoro celou zeleninovou zahradu, otec rychle dospěl k závěru, že elfeíny už nikdy nikdo nepoužije. Ukryl je neznámo kam a tam také zůstaly. Alespoň si to myslel. Brin si tak jistá úplně nebyla. Před pár měsíci, když přišla řeč na ukryté elfeíny, zahlédla, jak se Jair nanejvýš samolibě usmívá. K ničemu se samo sebou nepřiznal, ale Brin věděla, jak obtížné je před jejím bratrem cokoli ukrýt.

Rone Leah už na ni čekal před vchodem. Byl vysoký, šlachovitý a rezavě hnědé vlasy měl svázaný širokou čelenkou. Když ji zahlédl, přivřel šibalsky oči. „Co kdybys mi tu trochu pomohla? Balím tu úplně sám, a to ani nepatřím do rodiny, propánajána!“

„Trávíš tu tolik času, že mi to tak ani nepřijde,“ ohradila se. „Co ještě zbývá?“

„Jen potřebuji vynést ven tyhle kufry, to bude asi všechno.“ Za dveřmi stála řada kožených zavazadel a malých tašek. Rone zvedl největší z nich. „Myslím, že s tebou chce mluvit tvá matka. Je v ložnici.“

Rone vyrazil po cestičce a Brin zamířila směrem k ložnicím v zadní části domu. Její rodiče se jako každý rok chystali na svou podzimní výpravu ke vzdáleným společenstvím jižně od Stinného dolu. Vždy strávili alespoň dva týdny na cestách. Jen pár léčitelů na světě ovládalo medicínu stejně jako Wil Ohmsford a v okruhu pěti set mil od Stinného dolu nikdo podobný nežil. Brinin otec tedy dvakrát do roka, vždy na jaře a na podzim, vyjížděl do odlehlých vesnic a nabízel své služby tam, kde bylo třeba. Eretria se za ta léta stala svému

muži schopnou oporou a dokázala ošetřit nemocné a raněné skoro tak dobře a důkladně jako on. Nemuseli tuto cestu podnikat, ale byli až příliš dobrosrdeční. Kdokoli jiný by raději zůstal doma. Brininy rodiče však poháněl pocit povinnosti vůči ostatním. Oba zasvětili své životy léčení nemocných a své poslání nebrali na lehkou váhu.

Když odjeli na svou dobročinnou cestu, Brin vždy dostala za úkol hlídat Jaira. Tento rok však přijel z vysočiny Rone Leah, aby na oba dohlédl.

Brinina matka vzhledla od poslední tašky a usmála se, když její dcera vstoupila do místnosti. Dlouhé černé vlasy jí volně spadaly na ramena a ve tváři vypadala skoro stejně stará jako její dcera.

„Neviděla jsi svého bratra? Už se chystáme k odchodu.“

Brin zavrtěla hlavou. „Myslela jsem, že je někde s otcem. Mohu ti s něčím pomoci?“

Eretria přikývla, vzala Brin za ramena a posadila ji vedle sebe na postel. „Chci, abys mi něco slíbila, Brin. Nechci, aby sis hrála s písni přání, až budeme pryč. Ani ty, ani tvůj bratr.“

Brin se usmála. „Skoro ji už ani nepoužívám,“ odvětila a zahleděla se do snědé tváře své matky.

„Já vím. Ale Jair si s ní zahrává až příliš, protože si myslí, že o tom nevím. Ať už je to, jak chce, s otcem si nepřejeme, abyste ji, byť jedinkrát, na cokoli použili. Je to jasné?“

Brin zaváhala. Její otec chápal, že je píseň přání nedílnou součástí jeho dětí, ale nechtěl si připustit, že by to byla dobrá nebo nezbytná schopnost. Vždy jim říkal, že jsou inteligentní a talentovaní, že nepotřebují čáry a triky, aby v životě uspěli. Neustále jim vštěpoval, že mohou být čímkoli chtějí i bez písně. Eretria jeho slova vždy opakovala, více si však uvědomovala, že jakmile se naskytne příležitost, kdy je nebudou moci nachytat při činu, jejich rady budou zbytečné.

Jair však o rizicích svého počínání přemýšlel zřídka. Byl impulzivní a až hrozivě tvrdohlavý. Když přišlo na píseň přání,

vždy si chtěl dělat, co se mu zlíbí, pokud alespoň vzdáleně tušil, že mu kouzlo projde.

U něj magie fungovala jinak.

„Brin?“

Její myšlenky se rozlétly. „Mami, nechápu, proč nemůžeme Jaira nechat, aby píseň zkoušel. Je to přece jen hračka.“

Eretria zavrtěla hlavou. „I hračka může být nebezpečná, pokud s ní někdo neumí zacházet. Krom toho bys měla elfská kouzla znát dost dobře na to, abys věděla, že nikdy nejsou bez následků. Teď mě dobře poslouvej. Ty i tvůj bratr jste už dost velcí na to, abychom vám nemuseli neustále hledět přes rameno. I tak ale dobrá rada nikdy neuškodí. Nechci, abyste kouzlili, když jsme pryč. Jen tím přitahujete nechtěnou pozornost. Slíb mi, že ji nebudeš používat a že ohlídáš svého bratra.“

Brin pomalu přikývla. „Je to kvůli těm hroživým poutníkům, že?“ Ty příběhy už slyšela. Bez ustání se o nich mluvilo v hostinci. Černí chodci, tiché bytosti bez tváří zrozené z temné magie a zjevující se odnikud. Někteří říkali, že se Temný mág a jeho sluhové vrátili zpět. „O to tedy jde?“

„Ano.“ Eretria se pousmála nad chápavostí své dcery. „A teď mi přisahej, že píseň nepoužiješ.“

Brin se také usmála. „Slibuji.“

Přesto si však v duchu myslela, že je to celé nesmysl.

Balení a nakládání zabralo ještě půl hodiny, načež byli Brinini rodiče připraveni k odjezdu. Jair přiběhl z hostince, kde jako dárek na rozloučenou sehnal zvláštní laskominu pro svou matku, která podobné věci milovala, a rodina se rozloučila.

„Pamatuj, co jsi mi slíbila, Brin,“ zašeptala Eretria dceři do ucha, objala ji a políbila na tvář.

Manželé Ohmsfordovi pak vyskočili na povoz a pomalu vyjeli po prašné cestě.

Brin je sledovala, dokud nezmizeli z dohledu.

Brin, Jair a Rone Leah si toho odpoledne udělali vycházku do lesů kolem Stinného dolu, a když se konečně obrátili k domovu, slunce už se blížilo k obzoru a krátké polední stíny se začaly protahovat. Do vesnice to byla asi hodina cesty, ale všichni tři už tudy šli tolikrát, že by je nezdržela ani ta nejčernější noc. Volným tempem kráčeli dál a užívali si konec nádherného podzimního dne.

„Zítřa bychom mohli jít na ryby,“ navrhl Rone a zazubil se na Brin. „S takovým počasím je jedno, jestli něco chytíme, nebo ne.“

Rone byl ze všech tří nejstarší, šel tedy v čele a hledal cestu mezi stromy. Pod dlouhým loveckým pláštěm se houpala stará a obnošená pochva meče, který se v jeho rodině dědil z otce na syna. Kdysi dávno byla tato zbraň symbolem nastávajícího panovníka, za ta léta však pozbyla své funkce a nahradila ji jiná. Rone si už jako malý chlapec starou čepel zamiloval. Jeho pradědeček Menion Leah ji měl na výpravě za Shannarovým mečem. Král věděl, že si Rone zbraň oblíbil, proto mu ji svěřil na znamení jeho urozené krve, přestože byl nejmladším synem.

Brin se na něj podívala a sražila čelo. „Nejspíš jsi na něco zapomněl. Měli jsme zítřa v plánu opravit dům. Slíbili jsme, že než se rodiče vrátí, bude vše hotovo.“

„Opravy nám neutečou, dokončíme je jindy,“ pokrčil Rone vesele rameny.

„Myslím, že bychom měli trochu prozkoumat okraj údolí,“ vložil se do jejich hovoru Jair Ohmsford. Byl šlachovitý, hubený a po svém otci zdědil elfské rysy – úzké oči, šikmé obočí a lehce zašpičatělé uši skryté pod nepoddajnými zlatými vlasy. „Měli bychom se podívat, jestli se tu někde netoulají ty sžíravé přízraky.“

„A co víš o poutnících ty, Tygře?“ zasmál se Rone. Rád takto Jaira oslovoval.

„Nejspíš o nic víc než ty. Šíří se tu stejné příběhy jako u vás,“ odvětil hoch. „Černí chodci, hroziví poutníci, bytosti, které vycházejí pouze za tmy. V hostinci se o ničem jiném nemluví.“

Brin se na bratra káravě ohlédl. „A o to taky jde. Jsou to jen příběhy a výmysly.“

Jair se podíval na Rona. „Co si o tom myslíš ty?“

K Brininu překvapení Rone jen pokrčil rameny. „Možná ano, možná ne.“

„Rone, takové pohádky se tu šíří už od doby, kdy padl Temný mág. V žádné ale nebylo ani zbla pravdy. Proč by to teď mělo být jinak?“

„Nevím, může to být jen další pohádka, ale raději jsem připraven. Vždyť v dobách Sheae Ohmsforda na přízraky také nikdo nevěřil, dokud nebylo pozdě.“

„A proto bychom se měli jít poohlédnout kolem,“ trval na svém Jair.

„Proč?“ zeptala se vážným a káravým tónem Brin. „Kdyby byly ty pohádky skutečně pravda a skrývalo se tu něco tak nebezpečného, jak se povídá, co bys dělal? Myslíš, že ti pomůže píseň přání?“

„Kdybych ji musel použít,“ zarděl se Jair, „tak ano. Použil bych kouzlo a...“

„Není to hračka, Jaire,“ skočila mu Brin do řeči. „Kolikrát ti to mám vysvětlovat?“

„Jen jsem myslel, že...“

„Vím, co jsi myslel. Věříš, že ti píseň vyplní vše, na co pomyslíš, ale to se šeredně pleteš. Měl bys raději poslouchat otce a kouzlům se obloukem vyhnout. Jednou by se ti mohla vymstít.“

Jair se na ni zadíval. „Proč jsi tak našťvaná?“ V tu chvíli si dívka uvědomila, že se opravdu zlobí, a přitom nemá žádný důvod.

„Omlouvám se,“ řekla po chvíli, „slíbila jsem matce, že ani jeden z nás nebude používat píseň přání, zatímco budou pryč.“

Možná právě proto mám vztek, když mluvíš o pronásledování poutníků.“

V Jairových modrých očích zahořel plamen hněvu. „Kdo ti dal právo slibovat něco takového za mě, Brin?“

„Nikdo, ale matka...“

„Matka nic nechápe.“

„Tak dost!“ skočil Rone oběma do řeči a zvedl ruce, aby sourozence umlčel. „Jsem rád, že bydlím v hostinci, a ne s vámi dvěma. Takové hádky nedokážu vystát. Zpátky k původní otázce. Jdeme zítra rybařit, nebo ne?“

„Pojďme,“ přidal se Jair.

„Dobře,“ přikývla Brin, „ale až dokončíme alespoň část oprav.“

Pak znovu tiše vyrazili. Brin neustále přemýšlela o Jairově zdánlivé posedlosti písni přání. Matka měla pravdu: Jair kouzlil, kdykoli dostal příležitost. Viděl ve svých schopnostech menší zlo, jelikož jeho kouzlo fungovalo jinak. Brin svou písni dokázala měnit realitu, cokoli zazpívala, to se stalo skutečností. Jair však tvořil iluze, věci se děly pouze zdánlivě. To mu dodalo větší odvahu a chuť experimentovat. Cvičil sice potají, ale přesto cvičil. Dokonce ani Brin si nebyla jistá, co všechno se sám naučil.

Odpoledne se dočista vytratilo a přišel večer. Nad východním obzorem visel úplněk jako bílý maják a na obloze se objevily hvězdy. S příchodem noci se vzduch začal rychle ochlazovat a les prostoupila vůně schnoucího listí. Všude kolem šuměl hmyz a noční ptáci.

„Myslím, že bychom mohli jít na ryby k Rappahalladranu,“ prohlásil náhle Jair.

Chvilí bylo ticho. „Nevím,“ odvětil nakonec Rone. „Nabízí se i jeden z rybníků poblíž Stinného dolu.“

Brin se tázavě podívala na muže z vysočiny. Vypadal ustaraně.

„Říční pstruhy v rybníku nenajdeš,“ trval na svém Jair. „Krom toho jsem chtěl vyrazit na den nebo dva tábořit do Dulnského lesa.“

„To můžeme i v údolí.“

„V údolí je to jako na zahradě,“ podotkl Jair a z jeho hlasu bylo poznat, že ho věčné výmluvy začínají obtěžovat. „V Dulnu je alespoň pár míst, která ještě neznáme. Čeho se tak bojíš?“

„Já se nebojím ničeho,“ odvětil princ. „Jen si myslím, že... to nic, promluvíme si o tom později. Teď vám musím vyprávět, jak jsem se cestou sem skoro ztratil. Narazil jsem na takového vlkodava...“

Brin zmírnila krok a nechala své společníky jít před sebou. Stále nemohla pochopit, proč se Rone nechtěl ani na pár dní vydat do Dulnu, když už tam byli tolikrát. Číhalo snad za hranicemi Stinného dolu něco, z čeho by měli mít strach? Pak si vzpomněla na obavy své matky a zamračila se. Nejdřív ona, pak Rone. Muž z vysočiny nechtěl označit vyprávění o sžíravých přízracích za snůšku nesmyslů, jak by si Brin přála. Popravdě řečeno se choval až neobvykle odtaziť. Obvykle by se Rone těmto příběhům jen zasmál. Proč se tak nestalo i nyní? Brin si náhle uvědomila, že celá tahle situace možná vůbec nebyla k smíchu.

O půl hodiny později se mezi stromy začala objevovat světlá vesnice. Setmělo se a trojici na cestu svítila pouze jasná měsíční záře. Stezka zamířila z kopce přímo do vesnice a rozšířila se v prašnou cestu. Objevily se domy, z nichž se ozývaly tlumené hlasy. Brin pocítila první známky únavy. Nejspíš by si měla co nejdříve vlézt do pohodlné postele a oddat se několika hodinám nerušeného spánku.

Trojice prošla středem Stinného dolu, kolem starého hostince, který již po celé generace patřil rodu Ohmsfordových. Rodina budovu stále vlastnila, ale od smrti Sheae a Flicka tam již nebydlela. Jejich přátelé se nyní starali o chod celého podniku a sdíleli výtěžky i výdaje s Brininými rodiči. Její otec se v hostinci nikdy necítil dobře a ona to věděla. Již před mnoha lety dal přednost životu léčítele před životem hostinského. Jediný Jair se zajímal

o události v hostinci, protože do hospody rád chodil poslouchat příběhy pocestných, které byly plné nebezpečí, aby ukojil vlastní touhu po dobrodružství.

V hostinci bylo dnes večer rušno. Dvojitě dveře se rozlétly a tři poutníci uvnitř zahlédli nespočet cestovatelů i místních, kteří si užívali chladný podzimní večer nad sklenicemi piva. Rone se ohlédl na Brin a s úsměvem zavrtěl hlavou. Nikdo ještě nechtěl jít spát.

O pár chvil později dorazili k obydlí rodiny Ohmsfordových, malému kamennému domku stojícímu na nízkém pahorku ukrytém mezi stromy. Už byli v půli pěšiny vedoucí podél živých plotů a slivoní k hlavnímu vchodu, když tu se Brin náhle zastavila.

Uvnitř se svítilo.

„Nechal někdo z vás dvou ráno hořet lampu, když jsme odcházeli?“ zeptala se tlumeným hlasem, ale odpověď už znala. Oba zavrtěli hlavou.

„Možná se někdo zastavil na kus řeči,“ navrhl Rone.

Brin se ohlédl. „Vždyť jsem zamkla dveře.“

Oba na sebe beze slova zírali a v jejich myslích se usadil pocit neklidu. Jair však dostal jiný nápad.

„Tak pojďme dovnitř a uvidíme, kdo se tam skrývá,“ prohlásil a vykročil k domu.

Rone ho vzal za rameno a zatáhl zpět. „Počkej chvílku, Tygře, neunáhluj se.“

Jair se mu vysmekl, znovu se ohlédl na zářící okno a pak zpět na Rona. „Kdo myslíš, že by tam mohl být? Jeden z těch poutníků?“

„Přestaň už s těmi nesmysly!“ sykla ostře Brin.

Jair se ušklíbl. „Tak tohle vy si myslíte! Přišel strašlivý poutník, aby nás odnesl pryč!“

„Alespoň že nečeká potmě,“ odvětil suše Rone.

Všichni tři se znovu zadívali na matnou záři v okně.

„Celou noc tu stát nemůžeme,“ prohlásil nakonec Rone. Pak sáhl přes rameno a vytáhl meč rodu Leah. „Půjďme dovnitř. Vy

dva se držte za mnou. Kdyby se cokoli stalo, běžte do hostince a sežeňte pomoc.“ Pak zaváhal. „Ale ono se stejně nic nestane.“

Všichni tři se tedy vydali po pěšině vedoucí ke vchodovým dveřím. Když byli u nich, zastavili se a naslouchali. V domě bylo naprosté ticho. Brin podala Ronovi klíč, načež vstoupili dovnitř. V předsíni byla tma až na slabý pruh zlatého světla, který pronikal z obývacího pokoje. Po chvíli váhání vkročili do světnice.

Byla prázdná.

„Tak, a žádní poutníci tu nejsou,“ oznámil Jair okamžitě. „Není tu nic než plno...“

Tu větu nedokončil. Ze salonku vstoupil do světla obrovský stín. Byl to muž, asi sedm stop vysoký, oděný od hlavy až k patě v černém. Nad temným pláštěm na ně hleděla vyzáblá, vrásčitá tvář s tvrdými rysy ošlehanými větrem. Černý plnovous a vlasy lemovaly obličej, tu a tam se objevovaly náznaky šedin. Trojici však nejvíce upoutaly cizincovy hluboké a pronikavé oči, jež vyhlížely zpod hustého obočí. Cítili, jak jim hledí do samého nitra.

Rone na něj rychle namířil ostří svého meče, ale cizinec zvedl ruku zpod své kápě.

„To nebudeš potřebovat.“

Muž z vysočiny zaváhal, chvíli zíral do temných očí a pak znovu sklonil čepel meče. Brin a Jair koukali jako přimrzlí, nemohli mluvit ani utéct.

„Nemáte se čeho bát,“ prohlásil cizinec dunivým hlasem.

Tato věta nikoho příliš neuklidnila, ale když muž v temné kápi nezaútočil ani se nepřiblížil, trochu se uvolnili. Brin se rychle ohlédla na svého bratra. Jair si cizince bedlivě prohlížel, jako by se snažil na něco rozpomenout. Obr se zadíval na hocha, pak na Rona a nakonec na ni.

„Copak mě ani jeden z vás nepoznává?“ zamumlal.

Chvíli bylo ticho, pak Jair náhle začal kývat hlavou.

„Allanon!“ vydechl nadšeně. „Vy jste Allanon!“

II

Brin, Jair a Rone se společně posadili ke stolu v jídelně a s nimi i muž, v němž nyní odhalili Allanona. Druida podle všeho již dvacet let nikdo neviděl, mezi posledními to byl Wil Ohmsford, všichni však jeho jméno znali. Každý věděl o temném, záhadném poutníkovi, který procestoval celé Čtyřzemí. Byl to myslitel, učitel a dějepisec, člen řádu druidů, učenců, kteří měli za cíl vyvést po zkáze starého světa rasy z chaosu a pomoci vytvořit dnešní vzkvétající civilizaci. Z tohoto řádu však přežil jen on sám. Právě on vzal před více než sedmdesáti lety Sheae a Flicka Ohmsfordovy spolu s Menionem Leahem na pouť za bájným Shannarovým mečem, aby mohli společně zničit Temného mága. Právě on přesvědčil Wila Ohmsforda, mladého léčitele ze Storlocku, aby chránil mladou elfskou dívku Amberle Elessedilovou na cestě za Krvavým plamenem, aby mohla obnovit život kouzelného stromu Ellcrys a znovu uvěznit demony útočící na Západní zemi. Všichni příběhy o Allanonovi znali. Proto také věděli, že když se starý poutník objeví, nevěstí to nic dobrého.

„Dlouho jsem tě hledal, Brin Ohmsfordová,“ řekl obr tlumeným, unaveným hlasem. „Nemyslel jsem, že budu muset tuto cestu podniknout.“

„Proč jste mě hledal?“ zeptala se Brin.

„Potřebuji tvou píseň přání.“ Nastal okamžik nekonečného ticha a dívka s druidem se na sebe navzájem dívali. „Podivné,“ vzdychl po chvíli. „Nenapadlo mě, že by mohla mít elfská magie přenesená z Wila Ohmsforda na jeho děti takový význam. Měl jsem ji jen za nežádoucí dopad použití elfeíků.“

„A co od Brin chcete?“ vložil se do hovoru zachmuřený Rone. Už teď se mu celá situace nelíbila.

„A na co píseň přání?“ dodal Jair.

Allanon z Brin nespouštěl oči. „Tvůj otec s matkou jsou pryč?“

„Ano, vrátí se nejdříve za dva týdny. Odjeli do jižních vesnic pečovat o nemocné.“

„Nemám dva týdny, nemám ani dva dny,“ zašeptal mohutný poutník. „Musíme si promluvit nyní a musíš se ihned rozhodnout, co uděláš. Pokud se rozhodneš tak, jak potřebuji, tvůj otec mi nejspíš neodpustí.“

Brin okamžitě věděla, o čem druid mluví. „Chcete, abych šla s vámi, že?“ zeptala se opatrně.

Druid nechal otázku nezodpovězenou. „Povím ti o nebezpečí, jež hrozí celému Čtyřzemí, o zlu stejně mocném jako to, s nímž se potýkal Shea Ohmsford nebo tvůj otec.“ Pak položil ruce na stůl a naklonil se k dívce blíž. „Ve starém světě, dávno před úsvitem lidí, existovaly magické bytosti využívající dobrá a zlá kouzla. Tvůj otec ti ten příběh dozajista také vyprávěl. S příchodem člověka tento svět zanikl. Zlí tvorové byli uvězněni za hranicí Zapovězena, ti dobří se smísili s ostatními rasami – všichni až na elfy. Z těch dob však přežila jedna kniha. Ta pojednávala o temné magii, o síle tak děsivé, že ani elfští mágové si nedovolili zkusit ji ovládnout. Ta kniha se nazývá Ildatch. O jejím původu se nic neví dokonce ani teď, zdá se, že se objevila krátce po stvoření života samotného. Zlé bytosti ji chvíli používaly, než se jí zmocnili elfové. Její síla byla tak lákavá, že se i přes všechna nebezpečí několik mágů odvážilo nahlédnout do jejích stránek. Následkem své neuváženosti přišli o život. Zbylí elfové se rychle shodli na tom, že je knihu třeba zničit. Než ji však stačili zlikvidovat, zmizela. Následující staletí se čas od času rozšířila pověst o tom, že knihu někdo používá, ale nikdy se nezjistilo nic konkrétního.“

Druid se zachmuřil. „A pak nastaly Velké války a zničily polovinu světa. Dva tisíce let trvalo, než se lidstvo zvedlo z popela primitivního života. První Rada druidů na Paranoru se usnesla, že je třeba sesbírat veškeré učení starého světa, které by mohlo být užitečné tomu novému. Kompletní učení, ať už sepsané, či šířené ústně, bylo předneseno Radě, aby se tyto vědomosti mohli pokusit rozklíčovat ti nejučenější. Bohužel ne všechno, co dali druidi dohromady, bylo dobré. Mezi sesbíranými knihami byla i Ildatch. Tehdy ji objevil ambiciózní mladý druid jménem Brona.“

„Temný mág,“ zašeptala Brin.

Allanon přikývl. „Moc Ildatch ho proměnila v Temného mága. Spolu se svými přívrženci propadl zlým kouzlům. Skoro tisíc let ohrožoval existenci ras, dokud ho Shea Ohmsford pomocí Shannarova meče nezničil.“

Pak se na chvíli odmlčel a pokračoval: „Ildatch poté znovu zmizela. Hledal jsem ji v ruinách Hory lebek, kde Temný mág padl, ale marně. Měl jsem pocit, že je ztracena nadobro, že ji pohřbil kámen, ale mýlil jsem se. Kniha nějakým záhadným způsobem přežila. Zmocnili se jí následovníci Temného mága z rasy lidí, učni, kteří nebyli pod vlivem Shannarova meče a nezahynuli tedy se svým pánem. Nevím zatím jak, ale objevili, kde se Ildatch skrývá, a přinesli ji zpět do světa lidí. Pak se vydali hluboko do svého útočiště ve Východní zemi, kde se skryti zrakům všech začali zabývat tajemstvím této magie. Od té doby uplynulo již šedesát let. Můžete hádat, co se s nimi stalo.“

Brin zbledla a přiklonila se blíže k druidovi. „To nám chcete říct, že to všechno začalo znovu? Nový Temný mág a lebkonoši?“

Allanon zavrtěl hlavou. „Tito muži nejsou druidi jako Brona a jeho následovníci, navíc uplynula jen krátká chvíle od doby, kdy těmto kouzlům propadli. Ildatch si podmaní všechny, kteří si s ní zahrávají. Vždy to však udělá jiným způsobem.“

Brin zavrtěla hlavou. „To nechápu.“

„Pokaždé se jinak změní,“ vysvětlil Allanon. „Kouzla, ať už dobrá, či zlá, se přizpůsobí svému pánu a jejich pán se přizpůsobí jim. Posledně narostla tvorům stvořeným z jeho dotyku křídla...“

Větu nedořekl. Trojice posluchačů se podívala jeden na druhého.

„A tentokrát?“ odvážil se po chvílce Rone.

Druidovy temné oči se přivřely. „Tentokrát se zlo objevilo na dvou nohách.“

„Sžíravé přízraky!“ vyhrkl Jair.

Allanon pokýval hlavou: „Tak jim říkají skřeti, jinak jsou známi také jako hroziví poutníci. Jsou jen jiným druhem stejného zla. Ildatch je přetvořila stejně jako Bronu a jeho následovníky, stali se oběťmi jejích kouzel a otroky její moci. Jsou ztraceni, propadli temnotě.“

„Tak pověsti nelhaly,“ zašeptal Rone Leah. Svýma šedýma očima se podíval na Brin. „Nechtěl jsem vám to říkat, protože jsem vás neměl v úmyslu zbytečně děsit, ale od lidí procházejících královstvím jsem slyšel, že poutníci jdou směrem na západ ze země Stříbrné řeky. Když potom Jair navrhl, že bychom mohli jít tábořit do lesů...“

„Přízraky se dostaly už tak daleko?“ přerušil ho Allanon a v jeho hlase byl jasný náznak obav. „Jak je to dlouho, princí z Leah?“

Rone nejistě zavrtěl hlavou. „Možná pár dní. Dozvěděl jsem se o tom těsně předtím, než jsem přišel do Stinného dolu.“

„Pak máme ještě méně času, než jsem si myslel.“ Vrásky na druidově čele se prohloubily.

„Ale co hledají tady?“ zeptal se Jair.

Allanon zvedl hlavu. „Obávám se, že nejspíš mě.“

V potměšlém domě zavládlo ticho. Nikdo se neodvážil promluvit, druidův pohled je všechny doslova hypnotizoval.

„Nyní mě dobře poslouchejte. Sžíravé přízraky se usadily hluboko ve Východní zemi, vysoko v horách jménem Krkavčí štíty. Je to obrovská, pradávna pevnost postavená trolly během druhé Války ras. Lidé jí říkají Šedá stopa. Leží na okraji hřebene a je obklopena hlubokým údolím. Právě tam se ukrývá Ildatch.“

Druid se zhluboka nadechl a pokračoval: „Před deseti dny jsem se dostal k okraji tohoto údolí, chtěl jsem se do něj vydat, odhalit úkryt Ildatch a zničit ji. Ta kniha propůjčuje sžíravým přízrakům jejich moc. Když zničíte knihu, jejich síla zmizí a hrozba skončí. O ní vám ostatně také musím povědět. Sžíravé přízraky od zkázy svého pána vůbec neodpočívají. Před půl rokem se znovu zažehly pohraniční boje mezi skřety a trpaslíky. Po celé roky se oba národy snaží zmocnit Anaru, proto ten konflikt nikoho nepřekvapil. Tentokrát se však nejedná o potyčky, na které bychom byli zvyklí. Skřety teď vede ruka hroživých poutníků. Po jejich rozdělení a rozmetání následkem smrti Temného mága se skřeti ocitli v novém područí, tentokrát pod nadvládou přízraků. Ti jim dodávají sílu, kterou doposud neměli. Trpaslíci tak byli postupně nuceni se vzdát území, které jim na počátku konfliktu patřilo. Je to obrovská hrozba. Před nedávnem se dokonce začala kazit Stříbrná řeka, její vody otrávil temná magie. Země, jež je z té vody živa, začala hynout. Až zemřou rostliny, zemřou i trpaslíci a celá Východní země padne do rukou nepřátel. Elfové ze Západní země i truborožští hraničáři se vydali na pomoc trpaslíkům, ale sami na přízraky nestačí. Jediné, co je může zastavit, je zničení Ildatch.“

Náhle se obrátil k Brin: „Vzpomínáš si na příběhy, které se tvůj otec dozvěděl od svého otce, jemuž je vyprávěl tvůj dědeček Shea Ohmsford? Příběhy o postupu Temného mága do Jižní země? Když přišly temné bytosti, celou zem pokryla tma a půda v tom stínu umírala a usychala. Nic dobrého nepřežilo. Teď se to děje opět, dívka ze Stinného dolu, ale tentokrát zlo přichází z Východu.“

Obr se ohlédl na ostatní. „Před deseti dny jsem stál u zdí Šedé stopy, kde jsem chtěl najít a zničit Ildatch. Tam jsem poznal, co se šíravým přízrakům podařilo. Pomocí temné magie vytvořili mokřad, který knihu chrání, bariéru natolik zlou, že dokáže zničit cokoli, co se ji pokusí zdolat. V jazyce kouzelných bytostí se tomu mokřadu říká Maelmord. Pochopte, ten temný les žije, dýchá, dokonce i myslí. Nic jím neprojde. Zkoušel jsem to, a ani se svými schopnostmi jsem nedokázal projít. Maelmord mě odrazil a přízraky mě objevily. Snažily se mě polapit, ale unikl jsem. Teď mě hledají a vědí, že...”

Druid se na chvíli odmlčel. Brin se ohlédla na Rona, který se mračil čím dál víc.

„Pokud vás hledají, tak vás za chvíli najdou i zde, nebo snad ne?“ zeptal se princ, zatímco Allanon mlčel.

„Ano, časem. To je však nevyhnutelné. Pochopte, dříve či později se pokusí zničit vše, co by jim mohlo zabránit v kompletním ovládnutí světa. Zajisté chápete, že rod Ohmsfordů je pro ně reálnou hrozbou.“

„Kvůli Shannarovu meči Sheae Ohmsforda?“ zeptala se Brin.

„Ano, nepřímou vzato je tomu tak. Šíravé přízraky, na rozdíl od Temného mága, nejsou iluze, a Shannarův meč je tím pádem neohroží. Při svém plánování musí vzít v úvahu elfeíny, neboť se dozajista doslechly o Wilovi Ohmsfordovi a jeho cestě za Krvavým plamenem.“ Druid chvíli přemýšlel a pak pokračoval: „Největší hrozbou pro ně však je píseň prání.“

„Píseň prání?“ Brin nevěřila svým uším. „Vždyť je to jen hračka! Nemá stejnou moc jako elfeíny! Jak by mohla píseň prání ohrozit takové nestvůry? Proč by se měly bát něčeho tak neškodného?“

„Neškodného?“ vyvalil oči druid a pak je opět přivřel, jako by chtěl cosi skrýt. Jeho temná tvář byla absolutně neprostupná a Brin se náhle zmocnila hrůza.

„Allanone, proč jste vlastně tady?“ zeptala se znovu a snažila se netrást strachy.

Druid pozvedl oči. Plamínek olejové lampy na stole zapraskal. „Chci, abys se mnou odjela do Východní země do pevnosti šířavých přízraků. Chci, abys použila píseň přání, vstoupila do Maelmordu, našla Ildatch a přinesla mi ji, abych ji mohl zničit.“

Trojice posluchačů jen nevěřicně zírala.

„Jak?“ zeptal se konečně Jair.

„Píseň přání dokáže obelstít dokonce i temnou magii,“ odvětil Allanon. „Umí pozměnit chování jakékoli živé bytosti. Brin může přesvědčit dokonce i samotný Maelmord, aby ji pustil dovnitř. Píseň přání jí umožní projít, jako by byla sama zlou bytostí.“

Jairovy oči se údivem rozšířily. „A to všechno píseň přání dokáže?“

Brin však vrtěla hlavou. „Píseň přání je jen hračka,“ opakovala.

„Opravdu? Nebo jsi ji ještě nikdy jinak nepoužila?“ zeptal se Allanon. „Ne, Brin Ohmsfordová, píseň přání je kouzlem elfů a má i stejnou moc. Možná to zatím nevidíš, ale říkám ti, že je tomu tak.“

„Je mi jedno, jaká ta kouzla jsou, Brin nikam nejde!“ odsekl našťavaný Rone. „Nemůžete po ní chtít něco tak nebezpečného!“

Allanon neztrácel tvář. „Nemám na výběr, princí z Leah. Neměl jsem na výběr ani ve chvíli, kdy jsem požádal Sheae Ohmsforda, aby našel Shannarův meč, ani když jsem žádal Wila Ohmsforda, aby doprovodil elfskou princeznu na cestě za Krvavým plamenem. Elfská kouzla, která získal Jerle Shannara, nyní přešla do rodiny Ohmsfordů. Přeji si stejně jako ty, aby tomu tak nebylo, ale to bychom si mohli rovnou přát, aby se noc stala dnem. Píseň přání patří Brin a ona ji musí použít.“

„Brin, poslouchej,“ pravil Rone a otočil se k dívce. „Ty zvěsti, o nichž jsem ti vyprávěl, zachází ještě dál, než jsem se doposud odvážil vyřknout. Mluví se o tom, co ty stvůry lidem dělají,

vyrvou jim oči i jazyk, zbaví mysl veškerého života, spálí lidi až na kost. To vše jsem doteď tajil, neboť jsem ty historky měl za pouhé opilecké pohádky od táboráků. Teď si však myslím, že na nich něco bude. Nesmíš toho druida poslouchat, Brin. Nesmíš s ním nikam jít.“

„Ty pověsti jsou pravdivé,“ přiznal Allanon tiše. „Je tu určité nebezpečí. Je možné, že se z té cesty nevrátíš.“ Na chvíli se zamyslel. „Ale co si počneme, pokud nepůjdeš? Budeš se skrývat a doufat, že si na tebe sžíravé přízraky nevzpomenou? Budeš žádat trpaslíky o pomoc? Co budeš dělat, až budou všichni mrtví? Stejně jako v dobách Temného mága se zlo rozroste až sem, do této země. Bude se šířit a nakonec nezbude nikdo, kdo by byl schopný se mu vzepřít.“

Jair vzal svou sestru za ruku. „Brin, pokud musíme jít, tak na to alespoň budeme dva...“

„To tedy ne!“ odvětila okamžitě. „Ať se stane cokoli, ty tu zůstaneš!“

„Zůstaneme tu všichni,“ řekl Rone a obrátil se k druidovi. „Nikam nepůjdeme, musíte najít jiné řešení.“

Allanon zavrtěl hlavou. „To nemohu, princí z Leah. Jiné řešení není.“

Všichni ztichli. Brin se opřela o židli, zmatená a k smrti vyděšená. Cítila se v pasti. Druid v ní probudil pocit děsu, uvrhl na ni celé klubko povinností. Všechny ty myšlenky se jí mísily v hlavě, a jak se točily, jedna z nich se neustále vracela zpět. Píseň přání je jen hračka, sice elfské kouzlo, ale stále jen neškodná hračka! Nemí to žádná zbraň, jak by navíc mohla uspět tam, kde selhal samotný druid Allanon? Její otec se ale písně přání vždycky bál. Varoval ji, že to není nic, s čím by si měla zahrávat, a odrazoval ji od experimentů. Ona sama pak chtěla zabránit Jairovi v jejím používání...

„Allanone,“ řekla tiše. Temná tvář se na ni ohlédl. „Používala jsem píseň pouze tehdy, když jsem chtěla změnit malé věci,

nechala jsem rozkvést květiny nebo jsem změnila barvu listí. Ani to jsem teď už celé měsíce necvičila. Jak mohu použít píseň přání proti něčemu tak mocnému, jako je kouzlo střežící Ildatch?“

Druid chvíli přemýšlel. „Naučím tě vše potřebné.“

Brin pokývala hlavou. „Můj otec mě před kouzly vždy varoval, říkal mi, abych se na ně nespolehala, protože on se na ně jednou spolehl a změnil mu celý život. Kdyby tu byl, Allanone, radil by mi, abych vám řekla ne, jako mi teď radí Rone. Vlastně by mi přísně zakázal, abych se s vámi kamkoli vydala.“

„To já vím, děvče,“ řekl Allanon a ve vráscité tváři se objevila únava.

„Můj otec se vrátil ze Západní země, z cesty ke Krvavému plamenu, a elfeíny navěky ukryl,“ pokračovala a snažila se vymotat z celého zmatku. „Jednou mi řekl, že už tehdy věděl, že ho elfeíny změnilly, ale ještě nevěděl jak. Slíbil si, že už je nikdy nepoužije.“

„To také vím.“

„A přesto mě žádáte, abych šla s vámi?“

„Ano.“

„Aniž bych se s ním mohla nejprve poradit? Nemohu ani počkat na jeho návrat? Nemohu mu ani své rozhodnutí vysvětlit?“

Druid se náhle rozhněval. „Pomohu ti rozhodnout se, Brin Ohmsfordová. Nechci po tobě nic férového ani rozumného, nic, s čím by souhlasil tvůj otec. Chci, abys mi plně věřila, jen protože říkám, že to tak má být. Žádám tvou plnou důvěru ve chvíli, kdy bys mi nejspíš věřit neměla. To vše po tobě chci a na oplátku nedostaneš nic. Vůbec nic.“

Pak vstal z křesla a naklonil se přes stůl. Jeho tvář byla temnější a hrozivější než kdy předtím. „Jedno ti však povím. Pokud si celou věc promyslíš, zjistíš, že ať už tě napadne jakýkoli důvod, proč nejít, musíš udělat pravý opak!“

Ani Rone se v té chvíli neodvážil druidovi odporovat. Allanon chvíli zůstal stát s rukama opřenýma o stůl a s pláštěm zlověstně

rozevlátým. Pak se pomalu usadil. Nyní vypadal ještě znaveněji, skoro zoufale. Brinin otec jí velkého druida nikdy takto nepopisoval a dívky se zmocnil strach.

„Dobře, popřemýšlím o vašem návrhu,“ odvětila skoro šepetem. „Ale potřebuji čas, alespoň do rána. Musím si probrat... své pocity.“

Allanon chvíli váhal, pak přikývl. „Budiž, promluvíme si ráno. Rozmysli se dobře, Brin Ohmsfordová.“

Když chtěl druid vstát, Jair vyskočil ze židle a postavil se mu do cesty. „A co já? Co mé pocity? Pokud půjde Brin, tak já taky! Nebudu tu jen nečinně sedět!“ vyhrkl rozzuřeně.

„Tak na to okamžitě zapomeň, Jaire! Ty tu...!“ začala Brin, ale Allanon ji rázným pohledem zarazil. Pak vstal a postavil se čelem k jejímu bratrovi.

„Kuráž ti nechybí,“ řekl jemně a položil ruku na hochovo rameno. „Pro tvá kouzla však na této pouti nemám využití. Ty umíš vytvořit přelud. Ten nám na cestě do Maelmordu nebude k ničemu.“

„A co když bude?“ přemlouval Jair. „Chci taky nějak pomoci!“

Allanon pokýval hlavou. „A také pomůžeš. Mám pro tebe úkol. Zatímco já a Brin budeme pryč, musíš se starat o své rodiče. Budeš zodpovědný za jejich bezpečnost a budeš je muset ukrýt před zraky šířavých přízraků do doby, než zničíme Ildatch. Je třeba, abys použil píseň přání a ochránil je před zlem. Zvládneš to?“

Brin se nelíbilo, že si byl druid tak jistý jejím souhlasem, a ještě méně se jí líbilo, že by Jair měl používat elfská kouzla jako zbraň.

„Dobře, udělám to,“ odvětil Jair neochotně. „Stejně bych ale raději šel s vámi.“

Allanonova ruka sjela z jeho ramene. „Možná jindy, Jaire.“

„Sama půjdu možná jindy,“ oznámila Brin ostře. „Ještě jsem se nerozhodla, Allanone.“

Temná tvář se obrátila k ní. „Pro tebe bohužel žádné jindy nevidím, Brin,“ odvětil jemně. „Tvou pomoc potřebuji právě teď. Musíš jít se mnou. Ráno vyrazíme, uvidíš.“

Kývl hlavou, vykročil ke vstupním dveřím a zahalil se do svého pláště.

„Kam jdete, Allanone?“ zavolala na něj dívka.

„Budu poblíž,“ odvětil druid, a aniž by se rozloučil, zmizel. Brin, Jair a Rone Leah hleděli za ním.

Rone prolomil ticho jako první. „Tak, co teď?“

Brin se na něj ohlédla. „Teď půjdeme spát.“ S těmi slovy vstala od stolu.

„Spát?“ zeptal se udiveně princ. „Jak můžeš po tom všem myslet na spánek?“ řekl a ukázal k místu, kde před chvílí seděl druid.

Brin si odhrnula vlasy z obličeje a usmála se. „Co teď můžu dělat, Rone? Jsem unavená, zmatená, vystrašená, potřebuji si odpočinout.“

Pak přistoupila blíž a lehce ho políbila na čelo. „Zůstaň dnes tady.“ Políbila i Jaira a objala ho. „Jděte spát. Oba.“

Následně rychle odešla do svého pokoje a zavřela za sebou dveře.

Brin chvíli spala, ale neklidně, ve snu ji neustále pronásledoval strach, který na sebe vzal podobu děsivých nestvůr. Hnána jako lovná zvěř se náhle vytrhla ze sna a leknutím se posadila. Její polštář byl nasáklý potem. Vstala, oblékla si župan, aby jí bylo tepleji, a procházela temnělými místnostmi svého domu. Po chvíli se posadila ke stolu, zapálila olejovou lampu a tiše zírala do stínů kolem.

Bezmoc ji celou ochromila. Co měla dělat? Vzpomněla si na příběhy, které jí vyprávěl otec, a dokonce i její pradědeček Shea Ohmsford, když byla ještě malá – o Temném mágovi, který přišel ze severu a se svou armádou napadl Truboroh, i o tmě, která v té

době zachvátila zem. Kam vstoupil Temný mág, světlo zhynulo. Nyní se to dělo znovu. Pohraniční bitvy mezi trpaslíky a skřety, otrava Stříbrné řeky a všeho, co z ní získávalo život. To vše pohltila temnota z Východní země. To, co se odehrálo před pětasedmdesáti lety, opět začínalo. I teď existoval způsob, jak temné řádění zastavit, jak zabránit silám zla v jejich běsnění. Opět to musel být někdo z rodu Ohmsfordů, který se měl toho úkolu ujmout, protože byl poslední nadějí světa.

Dívka se zachumlala do svého županu. Rozkaz, to bylo to slovo, které ji napadlo, když myslela na Allanona. Kolik z toho, co jí druid vyprávěl, byla pravda, a co pouhý výmysl? Příběhy o Allanonovi měly hodně společného. Druid měl údajně úžasnou moc i vědomosti, se svými následovníky se však podělil jen o zlomek obojího. Vždy jim řekl jen tolik, kolik musel, ani o slovo víc. Používal ostatní jako figurky ve hře, jejíž konečný cíl byl často velmi dobře skryt. Kdokoli se vydal Allanonovou cestou, jako by šel v naprosté tmě.

Hroziví poutníci však mohli představovat ještě něco horšího, něco temnějšího, pokud byli skutečně pozůstatkem zla, které zničil Shannarův meč. Musela si zvolit ze dvou různých temnot a vybrat menší zlo. Allanon sice manipuloval rodem Ohmsfordů a využíval ho ke svým záměrům, byl však dobrým přítelem Čtyřzemí. Jeho činy vždy chránily rasy, nikdy se jim nesnažil ublížit. Nikdy předtím se nemýlil. Ani tentokrát nebyl důvod mu nevěřit.

Jak by ale mohla píseň přání přemoci bariéru vytvořenou takovým strašlivým zlem? Brin se ta představa zdála nemožná. Píseň přání byla přece jen vedlejším účinkem elfské magie! Neměla ani stejnou moc! Nebyla to žádná zbraň. Allanon však přesto věřil, že je to jediný způsob, jak obejít temnou magii, jediný způsob, jak porazit sílu, které se ani on nedokáže vyrovnat.

Ve dveřích jídelny se ozvaly kroky bosých nohou a Brin nadskočila leknutím. Rone Leah se vynořil ze stínu, došel ke stolu a posadil se.

„Také jsem nemohl usnout,“ zamumlal, mžouraje ve světle olejové lampy. „Jak ses rozhodla?“

„Ještě nijak,“ zavrtěla hlavou Brin, „Nevím, co mám dělat. Pořád se ptám, co by na mém místě udělal otec.“

„To je jednoduché,“ zavrčel Rone. „Řekl by ti, abys na to zapomněla. Je to příliš nebezpečné. Také by ti ještě jednou, jako už tolikrát, zopakoval, abys Allanonovi nevěřila.“

Brin si pročísla dlouhé černé vlasy a usmála se. „Neslyšel jsi mě, Rone. Neptám se, co by mi otec řekl, ptám se, co by na mém místě udělal on. Je v tom veliký rozdíl. Kdyby ho Allanon požádal o pomoc, jak by se zachoval? Určitě by vyrazil, stejně jako před dvaceti lety, když ho navštívil ve Storlocku. Ví, že se Allanonovi nedá pokaždé věřit, že mu nejspíš něco skrývá. Kdyby ale nebyl nikdo jiný, kdo by mohl pomoci a použít tu správnou magii, co by udělal?“

Princ z Leah se nejistě zavrtěl. „Ale Brin, píseň přání je... není to totéž jako elfeíny. Vždyť jsi sama říkala, že to je jen hračka.“

„Já vím, ale právě proto je to tak obtížné. Ví, že je to jen hračka, a také vím, jak by se otec tvářil, kdybych se pokusila tu píseň použít jako zbraň.“ Na chvíli se zamyslela. „Elfská magie je ale podivná věc. Její síla není vždy vidět. Někdy se dokáže skrýt, jako ta v Shannarově meči. Shea Ohmsford si nedokázal představit, že by něco tak malého dokázalo zničit tak mocného nepřítele, jakým byl Temný mág – dokud jeho moc neokusil na vlastní kůži. Do té doby šel jen s důvěrou v...“

Rone se prudce napřímil. „Řeknu to ještě jednou – tahle cesta je příliš nebezpečná. Sžíravé přízraky jsou až moc hroživé. Ani Allanon se jim nedokázal postavit, sám to říkal! Elfeíny alespoň mají schopnost tyto nestvůry zničit. Co bys dělala s písni přání, kdyby ses jim měla postavit? Zazpívala bys jim jako tomu starému javoru?“

„Neutahuj si ze mě, Rone,“ zamračila se Brin.

Rone rychle zavrtěl hlavou. „Nedělám si z tebe legraci, na to tě mám až příliš rád. Jen nevidím způsob, jakým by tě píseň přání mohla ochránit před něčím tak hrozným, jako je jeden z těch poutníků!“

Brin se zahleděla oknem do noci a sledovala klidný, rytmický pohyb stromů ve větru.

„To já také ne,“ přiznala šeptem.

Chvilí tiše seděli, každý ponořen do svých vlastních myšlenek. Brin viděla ve své mysli Allanonovu temnou a znavenou tvář. Připomínal jí děsivého strašáka. Musíš se mnou vyrazit, ráno uvidíš. Znovu slyšela ta slova, byl si jimi tak jistý. Co ji však mělo přesvědčit, že by měla jít s druidem? Čím déle si kladla otázky a přemýšlela, tím zmatenější nakonec byla. Srovnala si všechna pro a proti, úhledně si je seřadila v hlavě, přesto se však ručička vah nepřiklonila ani na jednu stranu.

„Šel bys ty?“ zeptala se náhle Rona. „Kdybys měl píseň přání?“

„Ani omylem,“ odpověděl okamžitě. Možná až příliš rychle.

To je lež, Rone, pomyslela si Brin. Nechceš, abych šla já, a proto lžeš. Kdyby ses nad celou věcí zamyslel, měl bys stejné pochybnosti jako já.

„Co se tu děje?“ ozval se ze tmy unavený hlas.

Brin s Ronem se otočili a v chodbě zahlédli Jaira, jak rozespale zírá do světla. Pak přistoupil blíž a oba si je prohlédli.

„Jen si tu povídáme,“ řekla Brin.

„O té kouzelné knize?“

„Ano, běž klidně spát.“

„A ty půjdeš? Za tou knihou.“

„Ještě nevím.“

„Pokud má v sobě alespoň kousek zdravého rozumu, zůstane doma,“ zavrčel Rone. „Je to až příliš nebezpečné. Řekni jí to sám, Tygře. Je to tvoje jediná sestra, přece nechceš, aby se jí zmocnili temní poutníci.“

Brin se zamračila. „Jair o tomhle nemá co rozhodovat, tak ho přestaň strašit.“

„Jeho? Kdo se snaží vystrašit Jaira?“ zarděl se Rone. „To tebe se snažím odradit, propánajána!“

„A já se navíc těch poutníků nebojím!“ přidal se Jair pevným hlasem.

„To bys ale měl!“ odsekla Brin.

Jair pokrčil rameny a zívł. „Možná by ses měla nejprve poradit s otcem. Můžeme mu poslat zprávu nebo tak něco.“

„Ano, to je dobrý nápad,“ souhlasil Rone. „Alespoň počkej, dokud o tom nebudeš moci promluvit s Wilem a Eretrií.“

„Slyšeli jste Allanona,“ vzdychla Brin, „nemáme na to dost času.“

Muž z vysočiny si založil ruce na prsou. „Když je to tak nutné, čas by se určitě našel. Brin, tvůj otec by na celou věc měl jiný náhled, koneckonců už s tím má zkušenosti, elfskou magii již dříve použil.“

„Brin, mohl by použít elfeíny!“ rozzářil se Jair. „Mohl by jít s tebou, chránit tě pomocí elfeínů, stejně jako kdysi chránil Amberle!“

Brin v té chvíli všechno došlo. V těch několika slovech našla odpověď, kterou se jí za celou noc nepodařilo najít. Musí druida následovat. Doposud však neměla správný důvod. Její otec by ji chtěl doprovodit. Vzal by elfeíny a šel by s ní, aby ji ochránil. A přesně to se nesmělo stát. Její otec slíbil, že už nikdy elfeíny nepoužije, a ten slib by kvůli ní porušil. Nejspíš by se jí snažil zakázat, aby s Allanonem kamkoli šla. Vydal by se sám místo ní, aby ochránil svou rodinu.

„Jdi spát, Jaire,“ řekla znenadání.

„Ale já jsem právě...“

„Jdi, prosím. Ráno si o tom promluvíme.“

Jair váhal. „A co ty?“

„Já za pár minut půjdu taky, slibuji. Chci tu být chvíli o samotě.“

Jair si svou sestru nějakou dobu podezřívavě prohlížel, pak přikývl. „Dobře. Dobrou noc.“ S těmi slovy se otočil a znovu se vytratil do tmy. „Ale ty jdi taky spát.“

Brin se zahleděla na Rona. Znali se odmala. Občas oba věděli, co si ten druhý právě myslí, aniž by cokoli řekl. Přesně tak tomu bylo i nyní.

Princ pomalu vstal. „Dobře, Brin, už to také chápu,“ řekl s rozhodnou tváří. „Ale jdu s tebou, je to jasné? A zůstanu s tebou, dokud to všechno neskončí.“

Dívka pomalu přikývla. Muž z vysočiny pak bez jediného slova zmizel v temné chodbě a Brin u stolu osaměla.

Minuta za minutou ubíhaly. Znovu si celou věc promyslela, pečlivě zvážila každý argument. Došla ke stejné odpovědi. Nemohla dovolit, aby kvůli ní otec porušil svůj slib, nechtěla riskovat, že znovu použije elfeíny, jejichž síly se zřekl. Nesměla mu to dovolit.

Pak vstala, sfoukla olejovou lampu a došla ke dveřím. Ty však nevedly do její ložnice, ale ven. Dívka odsunula petlici, tiše otevřela a vyklouzla do tmy. Podzimní vítr plný vůně listí jí váł do tváře a chladil ji. Chvilí zírala do stínu před domem, pak se otočila a zamířila do zadní zahrady. Zvuky noci zněly tmou a svědčily o životě všude kolem. Brin došla mezi řady obrovských dubů a čekala.

Po chvilce se objevil Allanon. Brin tušila, že přijde. Muž v kápi temné jako samotná noc neslyšně vyklouzl ze svého úkrytu mezi stromy a stanul před ní.

„Rozhodla jsem se,“ zašeptala pevným hlasem. „Půjdu s vámi.“

III

Ráno přišlo rychle, stříbrné světlo se prodralo potměným lesem a zahnal stíny na západ. Obyvatelé domu Ohmsfordových se probudili z neklidného spánku a o hodinu později již začaly přípravy na Brininu cestu do Východní země. Rone se vydal do hostince, aby obstaral koně, sedla, zbraně a zásoby. Brin s Jairem zatím zabalili oblečení a výbavu na táboření. Své úkoly plnili skoro bezmyšlenkovitě, během práce prohodili jen pár slov. Nikomu nebylo do řeči.

Jair Ohmsford byl toho rána obzvláště zamlklý, jen v tichosti procházel domem jako stroj. Byl nadmíru rozhněván, že Brin s Ronem odjedou v doprovodu temného Allanona bez něj, zatímco on měl zůstat doma. Na tom se dohodli hned ráno, prakticky jakmile vylezli z postelí. Stejně jako v noci se sešli v jídelně a krátce pohovořili o Brinině rozhodnutí jet do Anaru. Jair měl pocit, že o tom věděl už každý kromě něj. Poté se rozhodlo, že zatímco Brin s Ronem vyrazí na výpravu, Jair zůstane doma. Druid nebyl nadšen, když mu Rone oznámil, že pokud půjde Brin, musí jít s ní. Řekl, že s sebou musí mít někoho, na koho by se spolehla, někoho, komu může věřit. Allanon z toho neměl vůbec radost, ale svolil poté, co Brin prohlásila, že by se s Ronem po boku cítila lépe. Když totéž navrhl Jair, všichni tři ho okamžitě odmítli. Přestože on měl také píseň přání a mohl svou sestru lépe ochránit.

„Je to moc nebezpečné,“ řekla Brin.

„Je to dlouhá a namáhavá cesta,“ přidal Rone.

„A navíc tě potřebujeme zde,“ připomenul mu Allanon. „Máš povinnost vůči rodičům. Musíš použít svá kouzla, abys je ochránil.“

S těmi slovy se Allanon kamsi vytratil a Jair již neměl možnost ho přemluvit. Rone názory Jairovy sestry bezvýhradně přijímal, rozhodně se tedy nebude vzpírat jejímu rozhodnutí, a Brin se už rozhodla. Takže nebylo o čem diskutovat. Určitou vinu na celé věci nesla jeho sestra, jelikož ho nechápala. Popravdě řečeno Jair nevěděl, jak často Brin vůbec rozuměla sama sobě. Zrovna když se chystali, Allanon byl pryč a Rone stále sháněl zásoby ve městě, začal Jair mluvit o elfeínech.

„Brin,“ řekl, zatímco na podlaze obývacího pokoje balili deky do kůží. „Brin, vím, kde otec ukryl elfeíny.“

Dívka se na něj okamžitě ohlédla. „Ano, myslela jsem si to.“

„Víš, dělal kolem toho takové tajnosti...“

„A ty tajemství nesnášíš, vid? Viděl jsi je?“

„Jen jsem si je prohlédl, nic víc,“ přiznal a naklonil se blíž. „Brin, myslím, že by sis měla ty kameny vzít s sebou.“

„A k čemu mi podle tebe budou?“ odvětila Brin rozhněvaným hlasem.

„Na ochranu, mohla bys je použít, aby ses ubránila.“

„Použít je? Nikdo kromě našeho otce tu magii neovládá a ty to dobře víš.“

„No, možná, že...“

„Navíc také víš, jaký názor na elfeíny má. Stačí, že musím na tuhle zatracenou cestu! A ty navrhuješ, abych ještě k tomu vzala elfeíny? To sis asi moc dobře nepromyslel, Jaire.“

Jair se při té poznámce dopálil. „Ne, to ty to nemáš promyšlené. Oba dobře víme, jak nebezpečná ta cesta bude. Potřebuješ všechnu pomoc, kterou dokážeš sehnat. Elfeíny tě ochrání, musíš jen zjistit, jak fungují a jak je použít. To bys mohla zvládnout.“

„Elfeíny může použít jen...“

„Právoplatný majitel?“ doplnil ji Jair a přisunul se, dokud neklečel jen kousek od jejího obličeje. „Možná to ale na nás neplatí, Brin. Koneckonců máme v sobě kousek elfské magie. Máme píseň prání. Třeba bychom mohli elfeiny použít my dva!“

Nastalo dlouhé, těžké ticho. „Ne,“ odpověděla nakonec. „Ne, slíbili jsme otci, že elfeiny nikdy nepoužijeme...“

„A taky jsme mu slíbili, že nebudeme používat elfská kouzla, vzpomínáš? Ale čas od času ten slib porušíme, dokonce i ty ho občas porušíš. Copak po tobě Allanon nechce přesně tohle? Copak nechce, abys píseň prání použila u pevnosti těch přízraků? Nebo je to jinak? Jaký je rozdíl mezi elfeiny a písni prání? Elfská kouzla jsou elfská kouzla!“

Brin si svého bratra tiše prohlížela, hleděla na něj temnýma očima, ale neviděla ho. Pak se znovu obrátila k dekám. „Na tom nesejde. Elfeiny zůstanou tady. Pomoz mi tohle uvázat, prosím.“

A tím byla celá věc vyřízena, stejně jako jeho návrh doprovodit svou sestru do Východní země. Nedočkal se žádného vysvětlení, Brin se zkrátka rozhodla, že si elfeiny nevezme, ať už by je mohla použít, či ne. Vůbec tomu nerozuměl. Nerozuměl jí. On by si elfeiny vzal bez rozmyšlení. Vzal by si je a naučil by se je používat, jelikož to byla silná zbraň proti temné magii. Brin však neviděla rozpor v tom, že píseň prání použít může, zatímco elfeiny ne.

Zbytek rána se Jair snažil pochopit přemýšlení, či lépe řečeno nepřemýšlení, své sestry. Hodiny rychle ubíhaly. Rone se vrátil s koňmi a výbavou, naložili zavazadla a pojedli rychlý oběd v chladném stínu dubů na zahradě za domem. Náhle se mezi nimi objevila postava, za bílého dne temná stejně jako za nejčernější noci. Allanon. Čekal tam s trpělivostí samotné smrti a teď načeš čas k odchodu. Rone potřásl Jairovi rukou, poplácal ho po zádech a donutil ho slíbit, že bude čekat na návrat svých rodičů. Pak přistoupila i Brin a pevně jej objala.

„Sbohem, Jaire,“ zašeptala. „Pamatuj si, mám tě ráda.“

„Já tě mám taky rád,“ zašeptal Jair a objal ji.

Trojice rychle naskočila na koně a vydala se po prašné cestě. Jair jim zamával a oni jeho gesto opětovali. Počkal, dokud nezmizeli za zatáčkou, teprve potom si z oka otřel skrývanou slzu.

Téhož odpoledne se přestěhoval do hostince. Přízraky či jejich skřetí spojenci již druida mohli stačit vystopovat v zemích kolem Stříbrné řeky. Pokud by se nepřátelé dostali až do Stinného dolu, domov rodiny Ohmsfordovy bude bezpochyby prvním místem, které prohledají. V hostinci bylo navíc mnohem veseleji, pokoje byly plné cestovatelů ze širých dálek a každý měl svůj příběh či cosi nového, o co se mohl podělit. Jairovi se mnohem více zamlouvala představa úžasného příběhu nad sklenkou piva než nuda v prázdném domě.

Hoch vyrazil směrem k hostinci. Odpolední slunce mu hrálo do tváře a jeho zklamání už trochu odeznělo. Musel uznat, že jeho úkol nebyl úplně zbytečný. Až se vrátí rodiče, bude jim někdo muset vysvětlit, kam se Brin poděla. Věděl, že to nebude jednoduché. Na chvíli si představil výraz svého otce, jakmile se novinu dozví, načež tu myšlenku rychle vyhnal z hlavy. Nebude rád. Popravdě řečeno se ji nejspíš pokusí najít, možná sám, možná s sebou dokonce vezme své elfeiny. V Jairově tváři se objevil výraz odhodlání. Až k tomu dojde, nezůstane doma. Podruhé už se nenechá odbýt.

Zatímco šel, kopal před sebou barevné listy rozetuté po cestě. Otec ho nebude chtít pustit, to je jasné, matka také ne. Ale teď měl celé dva týdny, aby se rozmyslel, jak své rodiče přesvědčí.

Jair si s tou myšlenkou stále pohrával a loudal se směrem k hostinci. Pak dostal jiný nápad. Měl by rodičům říct, co se stalo Brin a Ronovi, a pak je odvést do Leah, kde najdou ochranu Ronova otce, dokud se celá záležitost nevyřeší. To mu připadalo jako nejlepší nápad a to se také rozhodl udělat. Bylo však možné, že Wil Ohmsford na takový plán nepřistoupí.

A Jair byl především synem svého otce, takže bylo jasné, že bude mít pár vlastních nápadů.

Hoch se zazubil a přidal do kroku. Ten plán bude muset ještě pořádně promyslet.

Den uběhl rychle. Jair Ohmsford povečeřel v hostinci s rodinou, která celý podnik pro jeho rodiče spravovala, nabídl jim, že zítra přiloží ruku k dílu, a pak se odebral k baru, aby mohl naslouchat příběhům tamborů a poutníků procházejících Stinným dolem. Nejedna z nich zmínil temné poutníky, v pláštích oděné sžíravé přízraky, které ještě nikdo nespatriil, ale všichni věděli, že existují. Nestvůry údajně přišly z nejtemnějšího podsvětí a dokázaly zabít pouhým pohledem. Hlasy cestovatelů před nimi varovaly a všichni kolem souhlasně kývali. Lepší je se jim zdaleka vyhnout. Dokonce i Jaira ta myšlenka trochu vyděsila.

Chlapec zůstal s vypravěči až do pozdních hodin a krátce po půlnoci se odebral do svého pokoje. Když za rozbřesku procitl z klidného spánku, ihned se dal do práce kolem hostince. Pocit křivdy ho dočista opustil. Jeho úkol byl konečně také důležitý. Kdyby se sžíravé přízraky dověděly o elfénech a vydaly se hledat jejich majitele, byl by Wil Ohmsford ve stejném ohrožení jako Brin, ne-li v ještě větším. Bylo tedy na Jairovi, aby dával pozor na svého otce a postaral se, aby ho nepotkalo žádné nebezpečí, než ho bude moci varovat.

V poledne, když dokončil všechnu uloženou práci, Jairovi hostinský poděkoval a řekl mu, aby si vzal chvíli volna. Chlapec se tedy vydal do lesíka za hostincem a o samotě několik hodin cvičil svou píseň přání. Zkoušel všemožné triky a iluze, spokojen s tím, jak se mu dařilo magii ovládat. Znovu se pak zamyslel nad otcovou nenávistí k elfským kouzlům. Wil Ohmsford tomu zkrátka nerozuměl. Kouzlo bylo v něm a používat je bylo jako používat ruce a nohy. Nemohl předstírat, že magie neexistuje. Stejně tak nemohl předstírat, že nemá nohy! Oba jeho rodiče

neustále říkali, že kouzlit je nebezpečné. Brin to občas také říkala, ovšem s mnohem menší vervou. Sama občas porušila zákaz rodičů. Jair byl přesvědčen, že mu kouzla zakazují jen proto, že byl mladší než Brin a že se o něj víc báli. Nic nenaznačovalo, že by kouzla mohla být nebezpečná. Dokud se nepřesvědčí o opaku, bude magii používat dál.

Když se západem slunce vyrazil zpět směrem do hostince, napadlo ho zajít k domu a podívat se, zda se nic nestalo. Samo sebou bylo zamčeno, ale nikdy neškodilo se ujistit. Starat se o dům koneckonců patřilo mezi jeho povinnosti.

Cestou si celou záležitost rozmýšlel a nakonec dospěl k závěru, že se tam může jít podívat po večeři. Jídlo pro něj bylo v té chvíli důležitější než cesta k domu. Při kouzlení mu vždycky vytrávilo.

Zatímco se vydal pěšinou vedoucí zpět k hostinci a cítil všude kolem vůni podzimního dne, přemýšlel o stopařích. Fascinovali ho. Byli to lidé, kteří dokázali vnímat pohyb všeho živého pouhým pozorováním okolní přírody. Většina z nich se cítila víc doma v divočině než ve vesnicích a městech. Mnohem raději trávili čas se sobě podobnými. Jair s jedním stopařem kdysi mluvil – přišlo mu to jako celé roky – se starým chlapíkem, kterého do hostince přivedla zlomenina nohy, když mu ublížili nějací pobudové. Starlec zůstal v hostinci skoro týden a čekal, než se noha dostatečně uzdraví, aby mohl znovu vyrazit. Stopař nejprve nechtěl nic mít s Jairem ani s nikým jiným v hostinci. Pak mu ale Jair ukázal kousek své magie, jen kousek, nic víc. To starce nadchlo a začal si s Jairem povídat, zprvu jen krátce, potom déle. Na jeho příběhy Jair nemohl zapomenout.

Hoch zahrnul na prašnou cestu vedle hostince a vešel bočním vchodem. Při vzpomínce na starého stopaře se zazubil. A právě v tom okamžiku zahlédl u stáji skřeta.

Chvilí měl pocit, že se mu jen něco zdá. Zarazil se s rukou přimrzlou ke klice dveří. Zíral přes cestu k plotu kolem stáje, kde stála

ta malá, vrásčitá, žlutá postava. Skřet se pak ohlédl jeho směrem, podíval se mu přímo do očí a Jair věděl, že tohle není žádný sen.

Jair rychle vzal za kliku, otevřel dveře a skočil dovnitř. Pak se opřel o dveře a v prázdné chodbě se snažil uklidnit. Skřet! Co by dělal ve Stinném dole skřet? Možná to byl jen cestovatel. Skřeti tudy skoro nikdy nechodili, prakticky všichni žili v leších Východní země. Už si ani nepamatoval, kdy ve Stinném dole naposledy viděl skřeta. Jeden tu však právě teď stál. Možná nebyl sám.

Pak hbitě odstoupil ode dveří a vydal se chodbou, dokud nedošel k oknu s vyhlídkou ven na cestu. Opatrně se podíval kolem římsy a prohlédl si znovu zahradu s plotem. Skřet stál přesně tam, kde ho Jair poprvé zahlédl, a stále se díval jeho směrem. Mladík se podíval kolem. Zdálo se, že skřet je sám.

Znovu se opřel o zeď. Co teď? Krátce po Allanonově varování, že sžíravé přízraky vyšlou do Stinného dolu špehy, se právě tady objeví skřet! Co když to nebyla vůbec žádná náhoda? Jair se snažil uklidnit. Jak zjistit, co za tím vším vězí?

Zhluboka se nadechl. Jeden skřet nepředstavoval velké nebezpečí. Náhle ucítil lahodnou vůni hovězí polévky a vzpomněl si na svůj hlad. Chvilí váhal, načež vyrazil směrem ke kuchyni. Nejlepší bude, když si nad večerí vše dobře rozmyslí. Trocha dobrého jídla neuškodí a pak uvidí, co dál. Nad tím nápadem souhlasně pokýval hlavou. Musel přemýšlet jako Rone. Ten by věděl, co dělat, musel se pokusit udělat totéž.

Hovězí polévka byla úžasná a Jair už hlady šilhal, ale nemohl se dost dobře soustředit na jídlo, když přímo za dveřmi čekal skřet, který pozoroval hostinec. Snědl už polovinu talíře polévky, když si náhle vzpomněl na prázdný dům a elfeíny ukryté uvnitř. Pokud tu byl skřet na rozkaz temných poutníků, mohl přijít pro elfeíny, nebo dokonce pro Ohmsfordovy či Allanona. Možná tu byli ještě další, kteří ho hledali...

Jair odstrčil talíř, dopil své pivo a vyrazil z kuchyně zpět k oknu. Opatrně nahlédl ven. Skřet byl pryč.

Cítil, jak se mu zrychluje pulz. Co teď? Obrátil se a vyrazil chodbou ven z hostince. Musí se dostat k domu. Musí se ujistit, že jsou elfeíny v pořádku, a pak... Zpomalil krok. Netušil, co bude pak. To se rozhodne až ve správnou chvíli. Znovu přidal. Důležité teď bylo zjistit, zda se někdo nepokusil vloupat do domu.

Prošel kolem dveří, kterými prve vešel, a vyrazil k zadním dveřím hostince. Musel jít jinou cestou, kdyby ho skřet skutečně hledal nebo kdyby ho jen zajímalo chlapcovo podivné chování. *Neměl jsem se na něj dívat*, opakoval si naštvaně. *Měl jsem jen jít dál a pak se vrátit*, ale na to bylo příliš pozdě.

V zadní části budovy se Jair zastavil, chvíli naslouchal, pokáral se za svou nerozvážnost a lehkým zatlačením otevřel dveře. Stíny stromů zakrývaly celou zahradu stejně jako stěny a střechu hostince. Obloha potemněla. Jair se rychle rozhlédl kolem a vyšel směrem ke stromům. Vyrazí zkratkou ke svému domu a bude se držet dál od cest, dokud...

„Na procházce, kluku?“

Jair se zarazil. Skřet se přímo před ním tiše vynořil ze stínu mezi stromy. Tvrdé a hrubé rysy v obličeji kroutil děsivý úsměv. Čekal tu na něj.

„Jó, viděl jsem tě, kluku. Hned jsem tě poznal. Půlelf, chlap i elf, moc takových tu neběhá.“ Přistoupil blíž, dokud nestál na šest kroků od Jaira. Položil ruce v bok a usmál se ještě více. Měl na sobě kožený zálesácký oděv, vysoké boty, nátepníky byly zpevněny železem a u pasu se mu houpaly dva nože a krátký meč. „Ty jsi ten Ohmsfordovic mladej, že jo? Ten jejich kluk, Jair?“

Při slově *kluk* ho pokaždé bodlo. „Drž se dál,“ varoval ho Jair a snažil se nedat najevo svůj strach.

„Mám se držet dál?“ zasmál se skřet. „A co když ne, půlelfe? Srazíš mě k zemi? Vezmeš mi moje zbraně? Hraješ si na hrdinu, co?“

Následovalo další uchechtnutí, hluboké a drsné. Jair si teprve tehdy uvědomil, že cizinec mluví jazykem Jižní země, a ne svým vlastním skřetím jazykem. Skřeti zřídka kdy mluvili cizí řečí, většinou se od ostatních zemí drželi dál a nechťeli s nimi mít nic společného. Tento skřet však mluvil výborně, v cizině musel trávit mnoho času.

„Tak, kluku,“ přerušil skřet jeho myšlenky. „Nebudeme dělat nic hloupého. Hledám druida. Řekni mi, kde ho najdu, tady nebo kdekoli jinde, a já tě nebudu dál obtěžovat.“

Jair zaváhal. „Druida? Žádného takového neznám. Nevím, co si...“

Skřet pomalu zavrtěl hlavou a vzdychl. „Tak ty si chceš hrát, jo? To máš smůlu, kluku. Budeme to muset udělat jinak.“

S těmi slovy se skřet vrhl po Jairovi s napřaženýma rukama. Hoch instinktivně uskočil. Pak použil píseň přání. Chvilku váhal, nebyl si jistý tím, co dělá, píseň ještě nikdy nepoužil proti živé bytosti. Dnes se tak mělo stát poprvé.

Vydal tlumený, syčivý zvuk a skřetovy natažené ruce pevně omotalo klubko hadů. Drobný mužík zavřískal zděšením a snažil se vši silou hady setrást. Jair se rychle rozhlédl, našel ulomený kus větve o velikosti silné vycházkové hole. Vzal ji pevně do obou rukou a praštil skřeta vši silou do temene. Skřet zavrčel a sesunul se bezvládně k zemi.

Jair upustil větev. Ruce se mu třásly. Zabil ho? Opatrně si klekl vedle skřeta a sáhl mu na zápěstí. Nahmatal pulz. Nebyl mrtvý, jen omráčený. Jair vstal. Co měl teď dělat? Ten skřet věděl o Allanonovi, věděl, že se druid vydal do Stinného dolu za Ohmsfordovými a dost možná i další věci! Rozhodně toho znal až moc na to, aby mohl Jair dál zůstat ve Stinném dole, obzvláště když teď použil píseň přání. Naštvaně zavrtěl hlavou. To kouzlo mělo zůstat utajeno, neměl ho použít. Na výčitky však bylo až příliš pozdě. Skřet nejspíš nebyl sám. Budou další, možná přímo u jeho domu – na místě, kam musel jít, protože tam ukrýval elfeíny.

Rychle se rozhlédl a zvážil možnosti. Několik metrů od něj stál koš na dřevo. Hoch vzal skřeta za nohy, dotáhl ho až ke koši, otevřel jej, bezvládné tělo nacpal dovnitř a víko zavřel na petlici. Pak se bezděčně usmál. Ten koš byl pevný, skřet se z něj jen tak nedostane.

Vyrazil rychle zpět k hostinci. Přestože neměl času nazbyt, musel říct hostinskému, kam má namířeno. Kdyby tak neučinil, druhý den by ho hledala celá vesnice. Brin a Rone se mohli jen tak vytratit. Jair jejich zmizení vysvětlil tak, že se vydali do Leah a on se rozhodl zůstat. Jeho už by nikdo nemohl omluvit. Proto vešel se zdánlivě bezstarostným úsměvem do hostince a oznámil, že se nakonec rozhodl doprovodit své přátele do Leah, že vyrazí brzy ráno a že stráví dnešní noc v domě, aby si sbalil věci na cestu. Když se ho hostinský zeptal, co změnilo jeho názor na pouť do Leah, Jair jen prohlásil, že dostal od Brin zprávu. Než se stihl kdokoli zeptat na něco dalšího, zmizel.

Hoch rychle vběhl do lesa a spěchal ke svému domovu. Byl celý zpocený nadšením i očekáváním. Zatím se nebál, nejspíš protože si ještě nestihl uvědomit, co vlastně dělá. Navíc si říkal, že o skřeta se dobře postaral. Nebo snad ne?

Větve ho bily do tváře, ale on si jich nevšímal a spěchal dál. Lesem letěl tiše jako kočka. Cestu znal velmi dobře a ani ve tmě nebyla šance, že by zabloudil. Běžel klidně dál a naslouchal zvukům v okolí.

Padesát metrů od domova splynul s drobným borovým hájkem a rozvážně postupoval vpřed, dokud se mezi jehličnatými větvemi neobjevila temná silueta budovy. Pomalu si klekl na všechny čtyři a zahleděl se do noci. Nikde neviděl ani neslyšel žádné známky života. Vše se zdálo být naprosto v pořádku. Odhrnul si pramen vlasů z obličeje. Tohle by mělo být jednoduché. Jen vklouzne do domu, najde elfeíny a znovu se vytratí. Pokud na něj opravdu nikdo nečíhal, bude to hračka...

Náhle se cosi pohnulo mezi duby za domem, jen stín, nic víc. Jair se zhluboka nadechl a čekal. Ubíhala minuta za minutou. Brouci kolem dychtivě bzučeli, ale on si jich nevšímal. Pak ten pohyb viděl znovu, jasně. Byl to člověk. Ne, člověk to nebyl, opravil se rychle. Byl to skřet.

Hoch zaklekl na paty. Inu, skřet neskřet, elfeíny tam nemohl nechat. Kde byl jeden, byli nejspíš i další, čekali, číhali, ale nevěděli, kdy a jestli se vůbec vrátí. Vyschlo mu v krku, pot mu stékal po zádech. Čas se krátil. Musel zmizet ze Stinného dolu, ale nemohl odejít bez elfeínů.

Nedalo se nic dělat. Bylo potřeba použít píseň přání.

Jair chvílku hledal správný tón hlasu, aby co nejlépe splynul s bzukotem komárů, kteří stále ještě přežívali v teple podletí a ještě je nezabil dotek zimy. Pak pomalu vyklouzl zpoza stromu a vydal se řídnoucím lesem. Ten trik už jednou nebo dvakrát použil, nikdy mu však nešlo o život. Potichu postupoval mezi stromy a pomocí kouzla se stával jeho součástí. Věděl, že pokud vše vyjde, stane se pro ty, kdo ho hledali, prakticky neviditelným. Pomalu se blížil k domu. Znovu zahlédl skřeta, jenž hlídal v lesíku za potemnělým domem. Náhle uviděl dalšího po své pravici přímo u keřů a ještě jednoho přes cestu ukrytého mezi bokehly. Ani jeden si ho nevšímal. Jair chtěl utíkat, seč mu nohy stačily, aby se co nejrychleji dostal do stínu domu, ale musel postupovat pomalu a zpívat tu bzučivou, klidnou píseň. Jen ať mě nevidí, modlil se v duchu. Jen ať se nepodívají mým směrem.

Chlapec pomalu procházel mezi stromy a keři, očima vždy hledaje děsivé skřety, kteří jako by ho obklopili. Vzpomněl si na zadní vchod. Byl to nejjednodušší vstup, ukrytý ve stínu obrovských keřů obsypaných listy a kvítím...

Kdesi za domem se ozvalo náhlé zvolání a Jair se zarazil. Skřet hlídkující mezi duby za domem vykročil ze svého úkrytu a jeho dlouhý nůž se zaleskl v měsíčním světle. Znovu se ozvalo totéž

zvolání, tentokrát následované ryčným smíchem. Tesák znovu zajel do pochvy. Byli to sousedé, kteří bydleli kousek dál po cestě. Zajisté si vychutnávali vlahý podzimní večer a po dobré večeři se bavili. Jair byl propocený a poprvé pocítil nefalšovanou hrůzu. Skřet, který se objevil mezi stromy jen pár metrů před ním, znovu zmizel mezi silnými kmeny. Jairův hlas se zatřásl, pak znovu nabral na síle. Ukryt kouzlem se vydal dál.

Když konečně stanul přede dveřmi, nechal kouzlo na okamžik pominout a zoufale se snažil uklidnit. Po chvilce hledání našel klíč od domu, vložil jej do zámku a otočil. Dveře se neslyšně odemkly a on vklouzl tiše dovnitř.

V temném domě se znovu zastavil. Nebylo to tady v pořádku. Nemohl to popsat, ale cítil, že něco je jinak. Ten pocit ho mrazil až do morku kostí. Celý dům byl jiný, něco tu nehrálo. Jair se snažil zůstat potichu a čekal, až mu jeho smysly prozradí, co se před ním vlastně skrývá. Jak stál, pomalu si začal uvědomovat, že v domě není sám. Bylo tu s ním něco jiného, něco tak strašného a zlého, že se i vzduchem nesl strach. Ať už to bylo cokoli, nacházelo se to všude a nikde zároveň, něco děsivého, nechutného a temného. Dům Ohmsfordů zahalilo cosi špatného. *Ta věc*, znělo mu v hlavě, *nějaký...*

Sžíravý přízrak.

Jair zadržel dech. Poutník! V jeho domě! S tímto vědomím ho opustily poslední zbytky kuráže. To stvoření čekalo ve vedlejším pokoji, cítil, jak na něj číhá ve tmě. Věděl, že je v domě, přijde si pro něj a on s tím nebude moci nic dělat!

Na chvíli měl pocit, že se otočí a uteče, začne prchat pod náva-lem paniky. Potom si však vzpomněl na své rodiče, kteří nebudou mít o ničem tušení, pokud je nevaruje, a taky na elfeiny, které byly ukryty pouhých pár metrů od něj.

Chlapec přestal myslet. Začal pouze konat. Jako neslyšný stín došel ke krbu v kuchyni a prsty nahmatl výřezy ve stěně, které

sloužily jako poličky kolem ohniště. Na konci třetí police se kámen pod jeho dotykem odsunul a on nahmatal malý kožený váček.

Ve vedlejší místnosti se cosi pohnulo.

Vtom se zadní dveře otevřely a objevila se mohutná silueta. Jair se přitiskl ke stěně u krbu, aby zmizel ve stínu, a byl připraven uniknout. Postava však prošla bez povšimnutí kolem něj, hledaje se skloněnou hlavou cestu ve tmě. Tvor vstoupil do druhé místnosti a začal tlumeným hlasem říkat cosi nestvůře, která tam číhala.

Jair vmžiku vyrazil zpět otevřenými dveřmi do stínu kvetoucích keřů. Tam se zastavil a ujistil se o své domněnce. Ano, skřet, který hlídal mezi duby, skutečně vešel do domu! Jair vyrazil směrem k lesíku. *Rychleji, rychleji!* znělo mu v hlavě.

Jair Ohmsford se ani neohlédl a prchal do noci, co mu nohy stačily.

IV

Byl tobleskový útěk.

Už jednou musel člen rodu Ohmsfordů prchat pod rouškou noci, hnán ze svého domova nestvůrou, jež ho mohla pronásledovat do všech koutů Čtyřzemí. Před více než sedmdesáti lety museli Shea a Flick Ohmsfordovi uniknout z hostince svého otce pronásledování okřídleným lebkonošem, kterého na ně poštal Temný mág. Jair jejich příběh znal. Nebyli o moc starší než on teď a museli uniknout až k trpaslíkům a do Posledního přístavu. Jair Ohmsford byl však stejně zkušený jako oba bratři. I on vyrostl ve Stinném dole a věděl, jak přežít v neznámé krajině.

Hoch běžel sebejistě a klidně. Byl si vědom toho, že přestože s sebou nemá nic než svůj oděv, lovecký nůž, který nosili všichni obyvatelé Stinného dolu, a váček s elfeíny, dokáže se do cíle dostat bez úhony. V jeho útěku nebylo ani stopy po panice, chlapcem prostupoval pouze pocit očekávání. Když stál ve stínu se zády přitisknutými ke kuchyňskému krbu a věděl, že ve vedlejším pokoji číhá stvoření z nejhorších nočních můr, jeden z přízraků, v tom okamžiku se samozřejmě bál. Ale to vše teď bylo za ním, daleko ve vesnici, od které se rychle vzdaloval. Nyní měl hlavu čistou a byl odhodlán splnit, co slíbil.

Za cíl své cesty zvolil Leah. Byly to tři dny cesty, ale již nejednou tuto výpravu podnikl a neztratil se, takže neměl obavy. Navíc v Leah mohl najít pomoc, které by se ve vsi nedočkal. Stinný důl byl jen malou vesničkou a tamní obyvatelé nebyli ani vybaveni, ani vycvičeni na to, aby se mohli postavit temným poutníkům nebo

jejich skřetím spojencům. Leah bylo velké město, zdejší vysočině vládl král a chránila ji stálá armáda. Rone byl synem panovníka a Ohmsfordovi byli dobří přátelé královského rodu. Jair řekne králi, co se stalo, nechá ho vyslat hlídku na jih, aby varovala jeho rodiče a přivedla je do města. Tam počkají, dokud se Allanon, Brin a Rone nevrátí. Byl to skvělý plán a Jair neviděl důvod, proč by neměl vyjít.

Přesto však nechtěl nechat nic náhodě. Právě proto s sebou vzal elfeíny, vytáhl je z jejich úkrytu, kde by je mohl najít někdo cizí, přestože tím svému otci prozradí, že o kouzelných kamenech celou dobu věděl.

Zatímco běžel po lesní cestě k okraji údolí, snažil se vzpomenout si na vše, co mu starý stopař říkal o zmatení pronásledovatele. Jair se starcem si hrávali na schovávanou, každý stále vymýšlel nové způsoby, jak toho druhého zmást a s vážnou vynalézavostí vyvrát na pomyslné nepřátele. To, co Jair považoval za pouhé popuštění fantazie, bylo pro starého stopaře denním chlebem. Nyní však nešlo o hru, šlo o život a samotná vychytralost mu nebude stačit. Jair potřeboval část starcových zkušeností a snažil se ze všech sil rozpomenout na vše, co od něj slyšel.

Nejdůležitější byl v téhle situaci čas. Čím rychleji se dostane na vysočiny, tím rychleji se hlídky vydají hledat jeho rodiče. I kdyby vše ostatní nevyšlo, matka s otcem nesmí přijít do Stinného dolu bez varování. Proto si nemohl dovolit plýtvat čas zakrýváním svých stop směrem na východ. Toto rozhodnutí učinil, protože neměl dostatečné schopnosti a také protože nevěděl, zda ho skřeti se svým temným pánem budou vůbec pronásledovat. Tušil, že se ho pokusí hledat, určitě poté, co najdou jednoho ze svých řad hozeného do koše na dřevo. Stále však budou muset najít, kterým směrem se vydal, a to je zpomalí. Měl před nimi náskok a chtěl ho co nejlépe využít. Poběží rychle a jistě za svým cílem. Pokud ho chtějí zabít, musí ho nejprve dohnat, a kdyby se jim to náhodou podařilo, stále měl po ruce píseň přání, kterou se mohl bránit.

Kolem půlnoci se dostal až k východnímu okraji údolí, vyškřábal se po kamenitém svahu až nahoru a zmizel do Dulnského lesa. Aby neztratil směr, řídil se měsícem a hvězdami. V lese trochu zvolnil krok, protože jej už hodně zmáhala únava. Od včerejší noci nespál, ale chtěl si oddechnout až poté, co překročí řeku Rappahalladran. To ale znamenalo, že do úsvitu musí stále jít. Cesta Dulnem nebyla jednoduchá ani ve dne a tma měnila obtížný terén ve zrádný labyrint. Jair ale nočním Dulnem už cestoval a cítil, že se v krajině vyzná. S očima upřenýma vpřed do temného a spleťtého lesa pokračoval dál.

Čas se vlekl, ale po několika hodinách začalo konečně vycházet slunce. Jair byl k smrti vyčerpán, jeho tělo bylo otupělé únavou a na rukou i po celém těle měl oděrky. Břeh řeky však nikde. Hoch se poprvé od začátku cesty začal obávat. Možná se zmylil ve svém směru a šel příliš daleko na sever nebo na jih. Stále však kráčel na východ, přímo před sebou viděl slunce. Kde však byl Rappahalladran? Aniž by se ohlížel na zemdlenost či rostoucí obavy, plahočil se dál.

Slunce se už vyhoupllo nad horizont, když konečně narazil na břeh řeky. Rychlý a hluboký Rappahalladran se vinul směrem na jih temným a tichým lesem. Jair už se dávno vzdal naděje, že proud překoná bez odpočinku. Řeka byla prudká a nebezpečná i pro někoho naprosto čerstvého. Našel si tedy malý borový háj, uvelebil se v jeho stínu a téměř okamžitě usnul.

Když znovu procitl, slunce pomalu klesalo za západní obzor. Po chvíli zmateného rozpomínání si uvědomil, kde je a jak se tam dostal. Když uviděl, že oddechoval skoro celý den, polekal se. Chtěl odpočívat do poledne a pak vyrazit dál. Místo toho prospal celý den! To bylo příliš dlouho a svým pronásledovatelům tak dal šanci ho dohnat.

Chlapec sešel dolů k řece, opláchl si obličej studenou vodou, aby se probral, a vydal se hledat něco k snědku. Posledních dvacet

čtyři hodin nic nejedl a náhle si přál, aby si s sebou na cestu vzal alespoň kousek chleba a trochu sýra. Zatímco hledal mezi stromy jakékoli ovoce nebo jedlé kořínky, znovu se obrátil myšlenkami ke svým pronásledovatelům. Možná se strchoval zbytečně, třeba ho nikdo nehledal. Co by od něj mohli chtít? Na seznamu jejich cílů byl na prvním místě druid. Když Jair unikl ze Stinného dolu, mohli se vydat hledat Allanona jinam. Pokud by to byla pravda, tak by tady v lese zahynul pro nic za nic.

Mohl se ovšem mýlit...

Divoké bobule byly na podzim velmi vzácné a Jair tak musel pojmout hlavně jedlé kořínky a několik stonků divoké rebarbory. I přes svou nechuť k celému pokrmu byl spokojen s tím, jak se věci měly. Ani Rone Leah by si nemohl vést lépe. Jairovi se podařilo přemoci skřeta, vyfouknout elfeíny přímo pod nosem děsivého poutníka i jeho pomocníků, nepozorovaně uniknout ze Stinného dolu a nyní úspěšně postupoval směrem k Leah. Představil si, jak se bude tvářit jeho sestra, až jí tohle všechno poví.

Pak mu to náhle došlo. Ke svému zděšení si uvědomil, že Brin už možná nikdy neuvidí. Allanon jeho sestru odvedl přímo do středu toho zla, které obsadilo jejich dům a vyhnalo ho ze Stinného dolu. Vzpomněl si na hrůzu, kterou cítil, když se k němu přiblížil. Brin měla právě namířeno do místa, kde žila čirá temnota, kde mohla narazit na více než jen na jednoho poutníka, proti kterým ji mohl ochránit jen Allanon a píseň přání. Jak by se jim mohla Brin ubránit? Jak by mohla proklouznout kolem nich a neodhalit se, než najde knihu...?

Jair se neodvažoval tu myšlenku dokončit. Přestože se lišili povahou i způsoby, byli si s Brin velmi blízcí. Miloval ji nade vše a nemohl snést pomyšlení, že by se jí mělo něco stát. Nyní si přál více než kdy jindy, aby se mohl vydat do Anaru s ní.

Rychle se ohlédl na západ, kde už se slunce pomalu skrývalo za koruny stromů. Věděl, že tma na sebe nenechá dlouho čekat

a je nejvyšší čas překonat řeku. Pomocí velkého nože usekl několik větví, proužky kůry je svázal dohromady a vytvořil tak malý vor, na který mohl odložit své oblečení. Představa chladné podzimní noci v mokřích šatech se mu nezamlouvala, ale takto získal možnosti přelapat nahý a na druhém břehu se znovu obléci.

Když byl vor hotov, donesl ho ke břehu, kde si vzpomněl na další lekci starého stopaře. Tehdy se bavili o způsobech, jak setřást pronásledovatele. Voda k tomu byla podle starce naprosto nejlepší. Zakryje totiž veškeré stopy, pokud tedy není člověk tak hloupý a nesnaží se někoho setřást v místě, kde je jí jen po kotníky.

„Hluboká voda je jako neviditelná bota,“ řekl stařec tajuplně. „Řeka tě vždycky odnese po proudu, to každý ví. I kdyby tě tvůj nepřítel sledoval až ke břehu a věděl, že jsi se přebrodil – což někdy vůbec nemusí být pravda, ale to si povíme jindy –, musel by najít tvou stopu na druhém břehu. Takže, a to je na celé věci naprosto úžasné, nejchytřejší lovná zvíře vlezle do vody, kde se vydá proti proudu a teprve potom překoná nejhlubší část řeky, aby se vynořila. A to ještě před místem, kde do vody vlezla. Lovec ví, že tě voda nese po proudu dál, to dá rozum, proč by tě tedy hledal proti proudu? Tím můžeš získat pár chvil k dobru.“

Jaira ten nápad vždycky fascinoval a nyní se ho rozhodl podrobit konečné zkoušce. Možná jej sice nikdo nestopoval, ale jak si tím mohl být jistý? Do Leah mu zbývaly dva dny cesty. Pokud ho někdo sledoval, tento trik mu mohl zajistit ještě větší náskok.

Sundal si tedy boty, zastrčil je do podpaží spolu s vorem a vydal se vodou podél břehu pár set metrů, kde se proud zužoval. Když uznal, že je dost daleko, svlékl se do naha, položil své věci na vor a vlezl do chladné řeky.

Skoro okamžitě se ho chopil proud a rychle ho unášel, ale on se nebránil. Plaval s ním, drže vor pevně ve volné ruce, a stále mířil ke druhému břehu. Kusy dřeva a křoví proudily kolem něj